

Pisarki Dorota Maślowska i Dea Loher odbiorą 18 października 2020 r. w Gentyndze Nagrodę Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. Samuela Bogumiła Lindego. Wyróżnienie wręczone zostanie po raz dwudziesty piąty.

Podczas posiedzenia w Toruniu w 2019 roku Kapituła Nagrody dokonała wyboru, wskazując nazwiska dwóch osób, które mają w tym roku otrzymać to zaszczytne polsko-niemieckie wyróżnienie kulturalne. Wręczenie nagrody, w tym honorowego dyplomu, pamiątkowego medalu oraz gratyfikacji finansowej w wysokości po 5000 euro odbędzie się w uroczystej oprawie w Sartorius Campus o godz. 11.00. Dzień wcześniej, 17 października o godz. 19.30 obie laureatki będą czytały fragmenty swoich książek dla publiczności

w Starym Ratuszu w Gentyndze. W uroczystościach weźmie udział toruńska delegacja w okrojonym z powodu pandemii pięcioosobowym składzie. Do Getyngi pojadą: członkowie kapituły prof. Leszek Żyliński i prof. Radosław Sioma, przedstawiciele władz Torunia: zastępca prezydenta Torunia Zbigniew Fiderewicz, przewodniczący rady miasta Marcin Czyżniewski oraz dyrektor Wydziału Promocji Ewa Banaszczyk-Kisiel.

Ustanawiając w 1996 roku wspólną nagrodę, której patronem został Samuel Bogumił Linde, przedstawiciele obu zaprzyjaźnionych miast, Torunia i Getyngi, określili w sposób jednoznaczny jej charakter: miała to być nagroda literacka, przyznawana pisarzom polskim i niemieckim, niezależnie od rodzaju ich twórczości, za wybitne dokonania artystyczne i zasługi dla szeroko pojętej humanistyki, w tym przede wszystkim dla dzieła pojednania państw, społeczeństw i narodów, w którym słowu pisanemu przypadła rola szczególna i ważna. Pomimo, że określający charakter nagrody przymiotnik zniknął z jej nazwy w 2001 roku, istota jej nie zmieniła się - z ducha i treści pozostała literacka. Nagroda Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. Samuela Bogumiła Lindego nie jest jednak zwyczajną nagrodą literacką, którą honoruje się całokształt dokonań pisarskich, jakichś ich ideowo, gatunkowo bądź tematycznie umotywowany fragment czy konkretną książkę. Ustanowiona w 1996 roku nagroda jest elementem zjawiska znacznie szerszego niż literatura, jest elementem więzi partnerskich, elementem porozumienia i pojednania, wreszcie przywołaniem i potwierdzeniem tego, co wspólne i niepodzielne, co łączy Polaków i Niemców zarówno w tym, co konkretne i lokalne, jak i w tym, co uniwersalne i nieogarnione, co łączy we wspólnej rozmowie i twórczej refleksji ludzi, społeczeństwa i narody. Medium wartości humanistycznych jest tu literatura. Wskazano tę właśnie dziedzinę sztuki, bowiem poza wszystkimi granicami i barierami, które przychodzi jej przekraczać i łamać, ma jeszcze do pokonania barierę języka, tylko pozornie łatwą do pokonania, a przecież to także bariera typu myślenia, poznawania świata i ludzi, określania zjawisk, wskazywania swojego miejsca zarówno w procesie historycznym, jak i w postrzegalnej rzeczywistości, bariera, w której najsilniejszy opór stawiają kulturowe nawyki i stereotypy.

Dorota Małowska – urodziła się 3 lipca 1983 roku w Wejherowie. Jest pisarką, felietonistką, artystką sceniczną (piosenkarką, epizodycznie aktorką), kompozytorką, autorką tekstów piosenek, producentką muzyczną. W 2002 roku ukończyła wejherowskie Liceum im. Jana III Sobieskiego. Studiowała psychologię na Uniwersytecie Gdańskim, a także kulturoznawstwo na Uniwersytecie Warszawskim. Obecnie mieszka w stolicy.

Małowska jako pisarka nie daje się zamknąć w jednej formule, tworząc utwory różnorodne gatunkowo i tematycznie. Ma na swym koncie wiersze, powieści, dramaty, autobiografię, jak też teksty publicystyczne. Pisała dla takich czasopism, jak „Zwierciadło”, „Wysokie Obcasy”, „Przekrój”, „Lampa” i do internetowego periodyku dwutygodnik.com. W 2011 roku prowadziła blog Tramwaj zwany teatrem.

Jako Mister D wydała płytę z piosenkami swego autorstwa pt. Społeczeństwo jest nieміłe (2014).

Jest pisarką szukającą nowych sposobów ekspresji literackich, oryginalnych rozwiązań na płaszczyźnie formalnej i tematycznej. Sięga do mowy żywej, języka ulicy, blockersów, dresiarzy, ale też ludzi mediów, celebrytów, polityków. Nie unika tematów kontrowersyjnych, kolokwializmów i wulgaryzmów. W wielu swoich utworach piętnuje stereotypy, zarówno narodowe, jak też te wyrastające z popkultury. Obnaża społeczne kłamstwa, demaskuje cechy polskiej mentalności, nietolerancję, skłonność do wprowadzania łatwych podziałów na swoich i obcych, akceptowanie przemocy, nawet gust muzyczny (fenomen disco polo). Krytykuje kulturę popularną, która przyzwyczaja ludzi do życia w ułudzie i nakłania do konsumpcjonizmu. Jako artystka operuje w swych wypowiedziach skrajnościami, zarówno w prozie, jak i w twórczości dramatycznej, walcząc o człowieka i o należną rangę języka jako narzędzia komunikacji. W wielu wywiadach podkreśla swą polskość, bez której nie wyobraża sobie życia. Jej twórczość, spotykająca się z różnymi, niekiedy skrajnymi opiniami, nie pozostawia czytelnika obojętnym. Utwory Doroty Masłowskiej były wielokrotnie nagradzane i tłumaczone na kilkanaście języków, w tym angielski, niemiecki, francuski, hiszpański, włoski, rosyjski, łotewski, szwedzki, czeski, rumuński, bułgarski, chorwacki, a dramaty wystawiane na wielu scenach polskich i światowych, m.in. w Niemczech, Wielkiej Brytanii, w Rosji, w Stanach Zjednoczonych, na Łotwie, w Czechach. Powieść Doroty Masłowskiej Wojna polsko-ruska pod flagą biało-czerwoną w 2009 roku doczekała się ekranizacji (reż. Xawery Żuławski).

Wybrane książki:

Powieści

- Wojna polsko-ruska pod flagą biało-czerwoną (2002)
- Paw królowej (2006)
- Kochanie, zabiłam nasze koty (2012)

Dramaty

- Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku (2006)
- Między nami dobrze jest (2008)

Autobiografia i felietony

- Jak zostałam wiedźmą (2014)

- Więcej niż możesz zjeść. Felietony parakulinarne (2015)
- Jak przejąć kontrolę nad światem, nie wychodząc z domu (2017)

Nagrody, wyróżnienia (wybór):

- Nagroda miesięcznika „Twój Styl” w konkursie Dzienniki Polek (2000)
- Nagroda VII konkursu poetyckiego „O Złote Pióro Sopotu” (2002)
- Nagroda Paszport „Polityki” w kategorii literatura (2002)
- Nagroda Nike Publiczności przyznawana w plebiscycie czytelników „Gazety Wyborczej” (2003)
- Niemiecka nagroda „Der Deutsche Jugendliteraturpreis” w kategorii najlepsza książka dla młodzieży (2005)
- Nagroda Literacka Nike (2006)
- Nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2009)
- Wyróżnienie specjalne na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym Boska Komedia (2009)
- Medal im. S. Bieniasza dla najlepszego dramaturga na IX Ogólnopolskim Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrzu (2009)
- Nagroda na XVI Ogólnopolskim Konkursie na Wystawie Polskiej Sztuki Współczesnej (2010)
- Odznaczona brązowym medalem Zasłużony Kulturze „Gloria Artis” (2015).

opracowała Violetta Wróblewska

Dea Loher - urodziła się w 1964 r. Jako autorka znana jest przede wszystkim z wielu sztuk teatralnych. Po ukończeniu studiów (germanistyka i filozofia w Monachium) studiowała dramaturgię w berlińskiej Akademii Sztuk pod kierunkiem tak wybitnych twórców jak Heiner Müller i Yael Karsunke. Nazywana „Kasandrą współczesnego dramatu” pisze dramaty, które można uznać za polityczne. Nie interesuje jej jednak aktualność i wypowiedź na gorące tematy polityki, lecz zmierzenie się z podstawowymi pytaniami o władzę, przemoc, zdradę, wolność. Z formalnego punktu widzenia stara łączyć się tradycję i nowoczesność, rozumiejąc teatr – w tradycji niemieckiej klasyki – jako „instancję moralną”. Jej sztuki charakteryzują się swobodnym przemieszaniem gatunków na scenie, porzuceniem psychologizmu w kreowaniu postaci, odrzuceniem eksperymentu jako chwytu inscenizacyjnego, wielowymiarowością wątków akcji. Brak happy endu nie jest równoznaczny z beznadzieją, gdyż – jak podkreśla – „nie można utracić utopii jako

niespełnionego życzenia. I o tym nieustannie traktują moje sztuki – o marzeniu o sprawiedliwszym i szczęśliwszym świecie.”Obecnie mieszka w Berlinie, od wielu lat współpracuje z reżyserem Andreasem Kriegenburgiem, który najczęściej wystawiał premierowe inscenizacje jej sztuk w hamburskim teatrze Thalia.

Otrzymała wiele prestiżowych nagród, m. in.:

- 2006 nagrodę im. Bertolta Brechta
- 2009 nagrodę literacką miasta Berlina
- 2017 nagrodę im. Josefa Breitbacha
- W 2013 roku wybrana została do Niemieckiej Akademii Języka i Literatury.

Jest najczęściej graną dramatopisarką niemieckojęzyczną w polskich teatrach.

Najważniejsze i wysoko cenione inscenizacje to:

- Przypadek Klary 2001 Teatr Polski Wrocław + 3 inne inscenizacje, m.in. Krystiana Lupy
- Niewina 2004 Stary Teatr Kraków
- Całopalenie 2009 Teatr Dramatyczny Warszawa
- Złodzieje 2010 Teatr Polski Poznań
- Sinobrody – Nadzieja kobiet 2018 Teatr w Rzeszowie

Polskie przekłady utworów Loher ukazały się najczęściej w zeszytach miesięcznika „Dialog”.

opracował Leszek Żyliński

[Czytaj więcej o nagrodzie](#)

- [Go back](#)
- [Share on: X](#)
- [Share on: FB](#)
- [Print](#)
- [PDF](#)